

Situation er i højeste Grad præget af vore Bankers Illikviditet. Naar man ser paa Bankernes Balance, skulde man ikke tro, der savnedes Penge her i Landet, sandelig ikke. De københavnske Banker er nu oppe paa 4 Milliarder. Men undersøger man deres Bankbalance nærmere, forfærdes man over at se, hvor faa Likvider de i Virkeligheden er i Besiddelse af. Deres kontante Beholdning, som efter engelske Forestillinger — og man kan vel sige, at de angelsachsiske Forestillinger her er Verdens Forestillinger — skulde være oppe paa 16 pCt., er nede paa mellem 2 og 3 $\frac{1}{2}$ pCt. af de løbende Forpligtelser. Det betyder med andre Ord, at Bankerne har bundet deres Midler for stærkt; derfor er der i Øjeblikket bristende Kredit, derfor er det saa, at man ikke kan skaffe Penge, uagtet Landet er blevet øst fuldt af Penge. I alt Fald er dette en af Grundene.

Men hele Situationen er altsaa en saadan, at den i højeste Grad paakræver Lovgivningsmagts Opmærksomhed. Det er efter vor Mening vor simple Pligt at underkaste denne Situation en nøje, indgaaende Prøvelse, og jeg vil derfor senere tillade mig paa min Partigruppens Vegne at foreslaa, at Sagen henvises til et Udvalg. Vi bliver nødt til at prøve de forskellige Veje. Hvad jeg her har peget paa, er Muligheder; jeg har udkastet forskellige Tanker, som jeg mener bør prøves. At vi skulde kunne lægge Hænderne i Skødet og ganske overlade til den saa højest impotente Valutakommission at rede denne Situation fra hinanden, anser jeg for umuligt.

Bramsnæs: Der er naturligvis ikke noget i Vejen for, at man under Behandlingen af disse Lovforslag kan drøfte alle mulige økonomiske Problemer, som er opstaaet paa Grund af de mærkelige Forhold under Krigen. Derimod er det mindre sandsynligt, at det under denne Behandling vil lykkes os at løse alle disse Problemer, hvad den sidste ærede Taler syntes at nære en vis Tro til. Jeg finder derfor ikke særlig Anledning til at fremsætte alle mine økonomiske Synspunkter angaaende de forskellige Forhold, der har foreligget under Krigen. Jeg finder ikke Grund til at gøre det nu, fordi jeg ikke tror, at det er paa Spørgsmaalet om Nationalbankens Pligt til at indløse Sedler eller paa Spørgsmaalet om den kongelige Mønts Pligt til at udmønte Guld, at vi faar fat i de rigtige Aarsager til Samfun-

dets økonomiske Misère. Denne Tro, som man synes at kunne finde hos det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, og som man ogsaa kan finde hos andre, svæver efter min Mening meget langt borte fra det virkelige Liv.

Der var en Mængde rigtige national-økonomiske Bemærkninger i de Udtalelser, den sidste ærede Taler fremkom med — det er maaske unødvendigt at nævne det, det ærede Medlem er Nationaløkonom og derfor selvfølgelig i Stand til at fremsætte en Mængde rigtige nationaløkonomiske Betragtninger. Men det syntes mig, at disse Betragtninger havde noget vanskeligt ved at forme sig til et fuldstændigt Billede af, hvad der egentlig var i Vejen. Saaledes forsøgte det ærede Medlem at bevise os, hvad der var Aarsagerne til Dyrtiden, og koblete disse Aarsager sammen med den Omstændighed, at vi her i Danmark havde Restriktioner med Hensyn til Guldudmøntning og Indløselighed af Sedlerne; ligeledes satte han dem i Forbindelse med vor Kronens daarlige Købeevne i Forhold til visse andre Landes Mønt. Det er ikke usandsynligt, at der er visse Relationer mellem disse forskellige Omstændigheder, men de er dog vist neppe saa enkle, som det syntes at fremgaa af det ærede Medlems Tale. Angaaende vor Valutas mindre Købeevne og Dyrtiden vil jeg blot tillade mig at gøre opmærksom paa den ganske simple Kendsgerning, at der hersker Dyrtid i et Land, hvad enten dets Valuta har stor eller ringe Købeevne. Det er derfor vanskeligt at udlede, om jeg saa maa sige, en logisk Forbindelse, navnlig naar den skal have Karakter af Aarsag og Virkning, mellem disse Forhold. Amerika har for Øjeblikket den fineste Valutastilling i Verden, men Dyrtiden i Amerika er næsten lige saa stor som i Danmark og de andre europæiske Lande — maaske noget mindre, men der kan vel ikke her være Spørgsmaal om et mere eller mindre, men om, hvorvidt der overhovedet er Dyrtid eller ikke, naar denne alene skal være afhængig af, om Valutaen staar godt eller daarligt.

Det ærede Medlem søgte ogsaa at forklare, at Dyrtiden skyldtes den forøgede Seddeludstedelser. Der er neppe Tvivl om, at man ved en begrænset Seddeludstedelse, ved at holde igen paa de flydende Pengemidler i nogen Grad kunde have holdt Prisstigningen nede, men det ærede Medlem taler ikke om, hvilke andre frygtelige økonomiske Virkninger dette vilde have medført for Forretningslivet og for Sam-